

Eerder dan zich tegen sponsoring te verklaren (b.v. het standpunt van de Zweedse overheid) of integendeel sponsoring in te halen als alternatief voor overheidssubsidies (zoals de Britse overheid sinds de jaren '80 doet), dient de overheid een complementair cultuurbeleid te ontwikkelen. Op het productieniveau is het haar taak om corrigerend op te treden. De primaire taak van de overheid is het verzekeren van innovatie en experiment en alle andere kunstuitingen die niet kunnen rekenen op particuliere ondersteuning. Doelstelling dient tot elke prijs het garanderen van de diversiteit te zijn. In de praktijk blijken echter net de meest 'sponsorwaardige' organisaties ook te kunnen rekenen op de hoogste overheidstoelages. Zo riskeert zich een verdere polarisering van de kunstensector door te zetten.

De herallocatie van de overheidsmiddelen – die in de nabije toekomst alleszins niet zullen toenemen en in sommige Europese landen als Groot-Brittannië maar ook Frankrijk reeds zijn gedaald – kunnen op deze manier ten goede komen van het participatiebeleid. Waar het particuliere initiatief het terrein van de

kunstreceptie braak laat, ligt hier de wezenlijke taak van de overheid. Maar ook hier blijkt dat de naoorlogse overheden een cultuurbeleid hebben gevoerd dat zich eenzijdig tot doel heeft gesteld het culturele aanbod te verzekeren en horizontaal te spreiden. Het ontwikkelen van de vraag vergt een ander, verregeander participatiebeleid dat er wezenlijk op gericht is de culturele competentie van alle burgers te ontwikkelen. Dit beleid is tot op heden niet gevoerd.

Een geïntegreerd kunst- en cultuurbeleid dat zich baseert op een gespreide verantwoordelijkheid van overheid en markt op het gebied van de productie, distributie en spreiding van kunsten, lijkt dan ook de enige mogelijke weg om uit het dilemma tussen markt en overheid te geraken.

Deze bijdrage is gebaseerd op het onderzoek verricht in het kader van het doctoraatproefschrift van de auteur, *De macht om zich met het nutteloze in te laten. Bedrijfssponsoring als particulier kunstinitiatief aan het einde van de 20ste eeuw.*

Een analyse van haar betekenis en efficiëntie in België. Brussel: onuitgegeven proefschrift VUB, 1998

- 1 Decreet van 31 maart 1998 houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van professionele muziekensembles, concertorganisaties, muziekclubs, muziekeducatieve organisaties en festivals, het muziekcentrum van de Vlaamse Gemeenschap, het subsidiëren van muziekprojecten en compositieopdrachten en het verlenen van werkbeurzen.
- 2 De Vlaamse overheid besteedt in haar begroting voor 1999 4% aan cultuur en media (23,493 miljard BEF). Hoewel de hoofdmoot naar de dotatie voor de VRT gaat, blijft voor muziek, letteren en podiumkunsten 3,075 miljard BEF over. Het subsidiebudget voor muziek is sinds het in voege treden van het muziekdecreet verhoogd met 108 miljoen BEF tot 380 miljoen BEF (exclusief de subsidies voor de drie nominatim betoelaaagde orkesten dat dit bedrag ver overstijgt).
- 3 Blokland, H. (1997). *Publiek gezocht. Essays over cultuur, markt en politiek.* Amsterdam, Meppel: Boom, p. 115.